

Slaget veed jeg ikke, men det er bevist for mig, at han blev slaaet af Premierlieutenant Bardenfleth, saa at han i lang Tid blev døv, og det bemærkes yderligere, at vedkommende Soldat er lidt indskrænket. Jeg skal i denne Forbindelse udtale, hvad jeg egentlig vilde gjemme til sig selv, men jeg kan ligejaa godt bemærke det her lige strax. Jeg hævdede sidste Gang, da jeg stillede en lignende Forespørgsel — og det har jeg Ret til efter den gjorte Erfaring — at naar jeg saaledes retter nærmere beviste Anker mod Befalingsmænd ved forskellige Afdelinger, saa er det ikke, som man vil gjøre det til i Pressen, mod alle Officerer eller hele Befalingsmandspersonalet. Det er fuldstændig urigtigt, skjøndt det blev sagt den Gang og senere er blevet udtalt, at jeg og de, der hørte saadanne Underføgelser og Klager, rette Anker mod alle Befalingsmænd. Nei vi, der have været Soldater, og som kunne tale med Folk, der i dette Dødsfald ere Soldater, kunne afgive mange, mange Vidnesbyrd for, at der er hæderlige, dygtige og humane Befalingsmænd — det er der ikke Tale om. Jeg er overbevist om, at det er kun et forsvindende Mindretal, der opfører sig paa en raar og umenneskelig Maade. Den Erfaring gjorde jeg i Tjenesten, at vi havde Befalingsmænd, som vare i høi Grad raar og uforstammede mod os, men at vi paa den anden Side ogsaa havde Befalingsmænd, som opførte sig paa en saadan Maade, at jeg havde den største Agtelse for dem. Saa skal man ikke have Lov til bag efter at komme og sige, at naar vi rejse og ere nødte til at rejse saadanne Anker her, fordi vi have en Krigsminister, der ikke vil modtage Klager, naar vi privat henvende os til ham, at vi rejse Anker mod hele Officerspersonalet. Nei, vi rejse dem kun mod dem, der bevisligt have viist, at de optræde paa en saadan Maade, at vi have Ret til at sige, at de opføre sig værre mod vore Sønner, end vi ude paa Landet opføre os mod vore Kreaturer, og det antager jeg at kunne juridisk konstatere overfor dette Tilfælde — hvor en Officer har slaaet en Mand i Hovedet saaledes, at han i længere Tid er bleven døv. Naar en Mand er indskrænket, vide vi alle ude paa Landet, at, naar vi have med saadant et stakkels Menneske at gjøre, der ikke er fuldt udvillet paa det aandelige Omraade, saa vil vi større Hensyn mod ham end mod Folk i Almindelighed. Det er klart, at det bør være saa, og det veed enhver, der har været Soldat, at naar vi komme til Fanerne, og Enkelte ere simpelt begavede, have de mere ondt ved at lære deres Ting end de godt Begavede, og saa maa en human og menneskelig Officer stille sine Fordringer

lidt mindre strengt overfor de Folk. Under ethvert almindeligt Forhold maa Humaniteten træde, at Folk med mindre gode Evner bliver der taget Hensyn til. Sidste Gang, jeg stillede min Forespørgsel, gif det saa vidt, at man sagde til mig: Det er ikke nok, at du nævner os alle disse Ting, det er ikke nok, at du ude paa Husarkasernen nævner os de Officerer og det Mandstak, som er blevet prøvet. Og dog havde jeg nævnet Navne og Numre, men de vilde have, at jeg skulde nævne dem Nogle, der yderligere kunde give Oplysninger om det. Da jeg nu altid bestræber mig for at imødekomme enhver rimelig Fordring fra de Herres Side, skal jeg nævne dem nogle Vidner med det Samme, som de kunne ty til om Oplysninger; saa mere kunne de da ikke forlange. Derfor forundrer det mig, at da jeg kom til Krigsministeren og havde saadanne Dokumenter, vilde han ikke en Gang have at vide, hvad det dreiede sig om. Han sagde ganske kort nei. Han talte Noget om, saavidt jeg huster, at havde vi været gode Venner eller Meningsfæller, eller i alt Fald — hvis jeg ikke misforstod ham — hvis han havde været Rigsdagsmand, saa vi ganske familiært kunde snakke om Sagen, saa var det en anden Sag, men som Stillingen var nu, kunde han ikke tage mod nogen Klage fra mig. Jeg er vis paa, den høitærede Minister vil være enig med mig heri, hvor uenige vi end ellers ere; ellers har jeg sørget for, at det er vidnefast. Hvis Ministeren vil henvende sig til Nr 624, 622, 596 og 591, haaber jeg, at han vil faae nærmere Oplysninger om, hvordan det forholder sig med dette Tilfælde. Det næste Tilfælde dreier sig om den samme Premierlieutenant; det er hadig ham. I sidste Halvdel af Juli slog Premierlieutenant Bardenfleth Rekrut Nr. 591, 6te Kompagni, Jens Kristensen, Trustrup pr. Horsens, med Sablen 4—5 Gange over Ryggen og Skuldrene — man tænke sig: han tager en Sabellunge, 1½ Men lang, af Jern, og hiver en Mand en fire fem ned over Ryggen — det er den menneskelige Behandling i 1884 — saa Manden i de paa følgende 14 Dage følte stærke Smertes ved at ligge i Sengen og paa Ryggen havde store blaa Striber. Den høitærede Minister smiler, jeg synes ikke, det er til at le af. Jeg synes, det er sørgeligt, at der over en Mand, af hvem man har Ret til at vente, i Følge hans Uddannelse og Navn, at han skal have almen menneskelig Dannelse, i det Herrens Mar 1884 skal komme Klager, konstaterede som disse, at en Officer trækker sin Sabellunge og driver en af vore Sønner, som uddanner sig til Fædrelandets Forsvar, afskillige Stykker over Mafften, saa der er store